

U pogledu na prethodno rečeno, rečenicu - “Suštinska pogođenost ispitivanja njegovim pitanim pripada najvlastitijem smislu pitanja bitka” - ne bi trebalo da svhatiti samo u kontekstu pitanja o bitku, iako je ono najtemeljnije pitanje, već u kontekstu svakog mogućeg pitanja i ispitivanja, te bismo datu rečenicu mogli razumeti i na sledeći način: Suštinska pogođenost ispitivanja njegovim pitanim pripada najvlastitijem smislu pitanja kao takvog. Ovo nas može podsetiti na ono što smo govorili o predfilozofskom smislu teorije na Uvodu u filozofiju 1 koji je uvek već podrazumevao određenost pogleda onim što se susreće, određenost i podređenost pitanja onome pitanom. U tom pogledu pitanje je kao i posmatranje u svom izvornom obliku hodočašće i bogoslužnje, tj. podređivanje samim stvarima. Naime, sam Hajdeger će predavanja pod naslovom “Pitanje o tehnici” završiti tvrdnjom da je “... raspitivanje pobožnost mišljenja.” Komentarišući ovu rečenicu kojom dovršava “Pitanje o tehnici” unutar kasnijih predavanja “Suština jezika” Hajdeger kaže da se pobožnost upotrebljava “... u starom značenju: pokoran onom o čemu mišljenje treba da misli.” Drugim rečim pitati znači uputiti se u područje stvari koja o kojoj se pita, znači steći iskustvo o njoj, a “Steći iskustvo o nečemu - svejedno da li je u pitanju stvar, čovek ili bog - znači da nam se to dogodi, da nas pogodi, da nas obuzme, da nas obori i preobrazi. Kad govorimo o ‘sticanju’ iskustva, to ne znači da je iskustvo naša tvorevina; steći u ‘steći iskustvo’ znači: preturiti preko glave, pretrpeti, primiti ono što nas pogađa tako što ćemo se tome podčiniti.”